

РЕШЕНИЕ

№ 21152

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 01.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **2298** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 80 от Закона за защитените територии (ЗЗТ).

Образувано е по жалба на Г. Л. Т. срещу Предписания, обективирани в писмо изх. № БРЗТЗЗ-837(4) от 16.01.2024 г. на директора на Регионална инспекция по околна среда и водите (РИОСВ) – [населено място].

В жалбата и допълнение към нея се поддържа, че в процесния имот липсва изграден къмпинг. Счита, че органът не установил броя и местоположението на караваните, както и индивидуализиращите им белези. Счита, че собствениците на каравани имат задължение да се въздържат от преминаване през защитена зона, а собственикът на имота няма възможност да изпълни предписанието, ако липсват индивидуализиращи белези на караваните. Поддържа, че даденият 2- дневен срок е крайно недостатъчен за изпълнение на предписанието. Правят се оплаквания, че ажурната ограда е законен строеж, при което същата не следва да се премахва. Счита, че предписанието по т. 2 е лишено от предмет, тъй като подобни задължения са разписани в нормативен акт.

Ответната страна - директорът на РИОСВ – Б., чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като обсъди прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По преписката е налична Заповед № 2109/20.12.1984 г. на Комитета за опазване на природната среда (КОПС) при Министерски съвет, в която под т. 5 е обявена за

природна забележителност „Пясъчните дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“ на км 30 от пътя Б. – С., в землището на [населено място], с площ 38 ха.

В същата заповед е отразено, че в границите на природната забележителност се забранява следното: а). Всякакви дейности, като нараняване стъблата, кастрене, чупене на колни и други, които довеждат до повреждане на дърветата; б). Късане и изкореняване на дървета; в). Паша на домашни животни; г). Влизане, лагеруване, преминаване или паркиране на моторни превозни средства; д). Безпокоене на диви животни и вземане на техни малки или яйцата им, както и разрушаване на гнездата и леговищата им; е). Разкриване на кариери, провеждане на минногеоложки и други дейности, с които се поврежда или изменя както естествения облик на местността, така и на водния ѝ режим; ж). Извеждане на сечи, освен огледни и санитарни; з). Всякакво строителство.

Приложена е Заповед № РД-536/30.09.2026 г. на министъра на околната среда и водите, обн. ДВ бр. 83/21.10.2016 г., с която са посочени позмелените имоти в границите на природна забележителност „Пясъчните дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“, като сред тях са позмелени имоти с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299 по КККР на [населено място].

От приложените извадка на кадастрален регистър на [населено място], скица на имот № 38671/13.08.2008 г. и удостоверение за наследници се установява, че Г. Л. Т. е един от собствениците на ПИ с идентификатор 67800.1.253 по КККР на [населено място].

Приложена е скица на поземен имот № 38672/13.08.2008 г., от която се установява, че ПИ идентификатор 67800.1.299 по КККР на [населено място] предстavlява крайбрежна плажна ивица, т. е. същата изключителна държавна собственост.

Видно от Констативен протокол № 024296-П1-15-6/19.09.2023 г. се установява, че служители на РИОСВ – Б. са извършили проверка на място на природна забележителност „Пясъчните дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“. Част от проверените позмелени имоти са с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299 по КККР на [населено място]. Констатирано е, че двата имота са оградени с обща ажурна ограда, в които се намира къмпинг с разположени каравани, дървени навеси и оформена градина.

В констативния протокол е отразено още, че към всички каравани са изградени дървени конструкции с мивки и домакински приспособления. Обектите са свързани с временни връзки за електричество и вода, а отпадните води не се установява къде се отвеждат, но тръбите завършват забити в пясъчните повърхности.

Съдът намира за установено отразеното в констативния протокол, доколкото не са представени доказателства, оспорващи констатациите в него. Същият е съставен в изпълнение на разпоредбите на чл. 155, ал. 1 и ал. 2 ЗООС, според които при извършване на проверки от съответните длъжностни лица се съставя констативен протокол, в който се отразяват констатираните факти и обстоятелства. В тази връзка констативният протокол представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК и се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила, отнасяща се за констатациите в него, а именно изградената ограда в двата процесни имота и наличието на къмпинг с каравани, дървени навеси и оформена градина, включително съществуващите връзки с електрическата и ВиК мрежа. Жалбоподателят не ангажира никакви доказателства за оборване достоверността на фактическите установявания на служителите на РИОСВ -

[населено място].

От преписката се установява за издадени предписания, обективирани в писмо изх. № БРЗТЗЗ-837(4) от 16.01.2024 г. на директора на РИОСВ – [населено място], с което на основание чл. 79, ал. 2, т. 4 ЗЗТ и чл. 155, ал. 2 ЗООС е предписано на Г. Л. Т. следното: 1. Да премахне от границите на природна забележителност „Пясъчните дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“ обособения къмпунг, с разположените и изградени обекти – каравани, навеси и спомагателни към тях ВиК и ел. връзки и други, както и да премахне ажурната ограда, ограждаща позмелени имоти с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299 по КККР на [населено място]; 2. Да не се изграждат и монтират временни и други обекти, в т. ч. и обслужващи такива, да не се разполагат каравани, кемпери, да не се навлиза и пракира с моторни превозни средства в поземлен имот с идентификатор 67800.1.253 по КККР на [населено място], както и в други собствени или ползвани имоти в границата на природна забележителност „Пясъчните дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“. За изпълнение на предписанието е даден срок както следва: 20 дни по т. 1, а по т. 2 до 22.08.2024 г.

В мотивите на предписанието е отразено, че на 19.09.2023 г. е извършена проверка на горепосочените два имота, при която е установено наличието на ажурна ограда и къмпинг с разположени каравани, дървени навеси и оформена градина. Посочено е, че ПИ с идентификатор 67800.1.253 по КККР на [населено място] е собственост на жалбоподателя, а ПИ с идентификатор 67800.1.299 по КККР на [населено място] е изключителна държавна собственост. Органът е приел, че двата имота попадат в природна забележителност „Пясъчните дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“, а извършената дейност се поврежда и изменя естествения облик на местността и е в нарушение на чл. 14, ал. 2 и чл. 24 ЗТ и т. „е“ от режима на защитената зона, определен със Заповед № 2109/20.12.1984 г. на КОПС.

По делото е представено разрешение за строеж № 100/23.05.2003 г., издадено от главния архитект на [община], отнасящо се изграждането на ажурна ограда от бетонови колове и оградна мрежа в поземлен имот № 001253 по плана на местността „Г.“ в землището на [населено място].

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и от активно легитимирано лице, адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното предписание е издадено от компетентен орган – директорът на РИОСВ – [населено място], съобразно чл. 79, ал. 2 от Закона за защитените територии (ЗЗТ).

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. В мотивите на предписанието са изложени фактически и правни основания за издаването му.

Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила. Релевантните по случая факти са правилно установени от органа, за което органите са извършили проверка и оглед на място, които са намерили отражение в констативния

протокол.

Оспорваното предписание е издадено при правилно приложение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 79, ал. 2, т. 4 ЗЗТ, послужила като правно основание за прилагане на принудителната административна мярка, дава правомощие на директорите на РИОСВ да издават предписания за мерки за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от допуснати нарушения или увреждане и замърсяване на околната среда в защитените територии.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗЗТ защитените територии са предназначени за опазване на биологичното разнообразие в екосистемите и на естествените процеси, протичащи в тях, както и на характерни или забележителни обекти на неживата природа и пейзажи. Според чл. 5, т. 3 ЗЗТ природната забележителност представлява категория защитена територия, а в чл. 23, ал. 1 ЗЗТ е регламентирано, че за природни забележителности се обявяват характерни или забележителни обекти на неживата природа, като скални форми, скални разкрития с научна стойност, земни пирамиди, пещери, понори, водопади, находища на вкаменелости и минерали, пясъчни дюни и други, които са с изключителна стойност поради присъщата им рядкост, представителност, естетичност или които имат значение за науката и културата.

В конкретния случай процесните имоти с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299 по КККР на [населено място] попадат в границите на природна забележителност „Пясъчните дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“, съгласно Заповед № 2109/20.12.1984 г. на Комитета за опазване на природната среда (КОПС) при Министерски съвет, издадена на основание чл. 18 и чл. 22 от Закона за защита на природата (отм), и Заповед № РД-536/30.09.2026 г. на министъра на околната среда и водите, издадена на основание чл. 42, ал. 5 и ал. 6 от ЗЗТ. В първата заповед са установени режимите на основните дейности в обсъжданата защитена територия.

В чл. 11 ЗЗТ е регламентирано, че собствениците и ползвателите на гори, земи и водни площи в защитените територии са длъжни да спазват режимите, установени по реда на този закон, със заповедта за обявяване на защитената територия и плана за управлението ѝ, а съгласно чл. 13, ал. 1 ЗЗТ ползването на обекти в защитените територии се извършват в съответствие с режима на дейностите, установен по реда на този закон, със заповедта за обявяване и с плана за управление на защитените територии, устройствените и технически планове и проекти. От своя страна разпоредбата на чл. 24 ЗЗТ забранява в природните забележителности осъществяването на дейности, които могат да нарушат тяхното естествено състояние или да намалят естетическата им стойност.

В процесните два имота е поставена ограда и е разположен къмпинг с каравани, дървени навеси и оформена градина, включително осигурени връзки с електрическата и ВиК мрежа, чието премахване е наредено с предписанието.

Според § 1, т. 31 от ДР към Закона за туризма „къмпинг“ е охраняван терен със съответната инфраструктура и с необходимите условия за пребиваване на туристи със собствена или наета палатка или каравана, както и за паркиране на автомобили и предлагане на туристически услуги. В случая е обособен къмпинг по смисъла на § 1, т. 31 от ДР към Закона за туризма, тъй като съществуващата оградата има охранителна функция, а изградените навеси и връзки с електрическата и Вик мрежа създават необходимите условия за пребиваване на туристи. Обстоятелството за наличните каравани в двата имота означава, че къмпингът е действащ.

Обособяването на къмпинг и поставянето на каравани, независимо от техния брой, са дейности, които водят до нарушаване на естественото състояние и естетическата стойност на природната забележителност (в случая пясъчни дюни), с което се нарушава чл. 24 ЗЗТ и определения режим в т. е) на Заповед № 2109/20.12.1984 г. на Комитета за опазване на природната среда при Министерски съвет.

Неоснователни са възраженията, че липсата на индивидуализация на караваните води до невъзможност за изпълнение на предписанието. От значение е извършената дейност по разполагане или допускане на разполагане на каравани в защитената територия, с която дейност се нарушава естественото състояние и естетическата стойност на дюните. Предмет на предписанието е да се преустанови тази дейност, поради което е ирелевантно да се извършва конкретизация на караваните, т. е. от значение е дали в защитената територия има каравани, а не техният рег. номер, вид, марка и т. н.

Процесната природна забележителност представляват дюни, а същите са обект на защита както в ЗЗТ, така и в ЗУЧК. Съгласно чл. 14, ал. 2 ЗЗТ собствениците на земи в защитени зони не могат да оградят имотите си в защитените територии, с изключение на сградите и прилежащите към тях дворни места, както и на младите горски насаждения. В случая с изграждането на ограда в двата имота е налице нарушение на чл. 14, ал. 2 ЗЗТ, каквото е посочено в оспореното предписание.

ПИ с идентификатор 67800.1.299 по КККР на [населено място] е крайбрежна плажна ивица, при което е част от зона „А“ по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗУЧК. Това означава, че според чл. 10, ал. 2, т. 3 ЗУЧК е налице забрана за поставянето на заграждения, ограничаващи свободния пешеходен достъп до обектите по чл. 6, ал. 4 ЗУЧК, сред които са дюните (т. 4 от цитираната норма). Изграждането на ажурна ограда (ограждане на имота) по своето същност представлява поставяне на заграждение, което ограничава пешеходния достъп до дюните, поради което според съда е налице допълнително противоречие със забраната чл. 10, ал. 2, т. 3 ЗУЧК.

Вярно, че за ажурната ограда е налице издадено разрешение за строеж от главния архитект на [община], но същото е в противоречие с чл. 14, ал. 2, чл. 24 ЗЗТ и чл. 10, ал. 2, т. 3 ЗУЧК. В чл. 2, ал. 1 ЗЗТ е регламентирано, че неговата цел е опазването и съхраняването на защитените територии като национално и общочовешко богатство и достойние и като специална форма на опазване на родната природа, способстващи за развитието на културата и науката и за благополучието на обществото. Изграждането на ограда, която е в нарушение на чл. 14, ал. 2, чл. 24 ЗЗТ и чл. 10, ал. 2, т. 3 ЗУЧК, е в несъответствие с целта на ЗЗТ. Поставя се въпрос за съпоставяне между дейностите по разрешено извършване на строеж (ограда) и спазването на целта на ЗЗТ, при което съдът намира, че приоритет има второто, тъй като според чл. 2, ал. 2 ЗЗТ опазването на природата в защитените територии има предимство пред другите дейности в тях, сред които са извършването на строеж.

Съдът намира, че даденият срок от 20 дни за изпълнение на предписанието е разумен и достатъчен за изпълнението му, тъй като не е необходима сложна и продължителна организация за премахване на преместавени обекти, преовзни средства и ограда, съставена от бетонов колчета и оградна мрежа.

Не се констатира противоречие на предписанията по т. 2. Действително същите имат за предмет вече разписани законови забрани, но в случая се касае за оспорване на принудителна административна мярка, която има за цел предотвратяване нарушението (в случая малко преди края на летния сезон), поради което предписаното

въздържане от определени дейности има значение за опазване на защитените територии.

Оспореният акт съответства и на целта на закона – да се предотвратят и отстранят вредните последици от установеното нарушение. Посоченото е в съответствие с генералната цел на ЗЗТ - опазването и съхраняването на защитените територии като национално и общочовешко богатство и достойние и като специална форма на опазване на родната природа, способстващи за развитието на културата и науката и за благополучието на обществото (чл. 2, ал. 1 ЗЗТ).

Горното налага извод за неоснователност на жалбата срещу оспорваната пренудителна административна мярка, поради което на чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК следва да се отхвърли оспорването.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК ответната страна има право на разноски, които са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съответстващо на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалба на Г. Л. Т. срещу Предписания, обективирани в писмо изх. № БРЗТЗЗ-837(4) от 16.01.2024 г. на директора на Регионална инспекция по околна среда и водите (РИОСВ) – [населено място].

ОСЪЖДА Г. Л. Т. да заплати на Регионална инспекция по околна среда и водите – [населено място] сумата в размер на 100 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: